तप्तकृच्छ्रं पराकञ्च चान्द्रायणमनुक्रमात् ॥” त्रयाणां सुरात्वे क्रमेण प्रायश्चित्तत्रयं न स्यात्। तथा भविष्ये।

“सुरा तु पैष्टी मुख्योक्ता न तस्यास्त्वितरे समे।”

पैष्टीति तण्डुलविकारमात्रोपलक्षणं इतरे गौड़ीमाध्व्यौ अतोऽन्नविकार एव सुराशब्दस्य मुख्यत्वात् त्रिविधा सुरेति गौड़ीमाध्व्योर्गौण-सुरात्वज्ञापनार्थम्। तेन एतत्पानेऽपि महापातकत्वमतिदिशति यथैवैका तथा सर्व्वा इति पैष्ट्यां पूर्व्वप्रसिद्धिं दर्शयति। यथा पैष्टी सुरा तथा सर्व्वा गौड़ी माध्वी चेति पूर्व्ववचनोक्ता तु पैष्टी दृष्टान्तत्वेनाच दर्शिता। न पातव्या द्विजोत्तमैरिति ब्राह्मणैरित्यर्थः। त्रैवर्णिकपरत्वे उत्तमपदानर्थक्यात् बहुवचनानर्थक्यपरीहारार्थसुत्तमप्रातिपदिकानर्थक्यमयुक्तं अतो ब्राह्मणस्य त्रिविधैव सुरा महापातकहेतुः। क्षत्त्रियवैश्ययोस्तु सुरा वै मलमन्नानामिति वचनेन पैष्टैव इति स्थितम्। अतएव।

“एका माध्वी च गौड़ी च पैष्टी च त्रिविधा
सुरा।
द्विजातिभिर्न पातव्या कदाचिदपि कर्हिचित् ॥”

इति यमवचने द्विजातिपदं ब्राह्मणपरमेव। अत एव द्विविधसुरापाने न क्षत्त्रियादीनां महापातकम् ॥*॥ तावदस्तु। दोषाभावमेवाह वृद्धयाज्ञवल्क्यः।

“कामादपि हि राजन्यो वैश्यो वापि कथञ्चन।
मद्यमेव सुरां पीत्वा न दोषं प्रतिपद्यते ॥”

तदेवं पैष्टीनिषेधस्त्रैवर्णिकानां गौड़ीमाध्वीनिषेधस्तु ब्राह्मणानामेव ॥*॥ तज्जातेः स्त्रीणामपि सुरापाननिषेधः। यथा भविष्ये।

“तस्मान्न पेयं विप्रेण सुरा मद्यं कथञ्चन।
ब्राह्मण्यापि न पेया वै सुरा पापभयावहा ॥”

“या ब्राह्मणी सुरापी स्यान्
न तां देवाः पतिलोकं नयन्ति ॥”
इति श्रुतिः ॥

“पतत्यर्द्धशरीरेण भार्य्या यस्य सुरां पिबेत्।
पतितार्द्धशरीरस्य निष्कृतिर्नोपपद्यते ॥”

न चैवं क्षत्त्रियवैश्यस्त्रीणामनिषेधः। ब्राह्मणीपदस्य निषिद्धसुरापानकर्त्तृभार्य्योपलक्षणत्वाद्भार्य्या यस्य सुरां पिबेदिति सामान्यश्रवणाच्च ॥ पानञ्च द्रवीभूतस्याभ्यवहारः। स च कण्ठदेशादधोनयनं न तु वक्त्रमात्रप्रवेशः। निष्ठीवनार्थं कपोलधारणे पानशब्दप्रसङ्गात्। यथोक्तम्।

“जिघ्रन्नहि सुरां कश्चित् पिबतीत्यभिधीयते।
यावन्न क्रियते वक्त्रे गण्डूषस्य प्रवेशनम् ॥

अत्र गण्डूषप्रमाणं अविवक्षितम्। गण्डूषार्द्धपानेऽपि लोके पानशब्दप्रयोगात्। अतएव मुखप्रवेशनं अत्राविवक्षितं किन्तु मुखप्रवेशे कण्ठादधोनयनं भवति अतस्तदेवोपलक्षयति। अतएव ओष्ठमात्रलेपे न पाननिष्पत्तिः। अतस्तत्रोत्तमाङ्गस्पर्शप्रायश्चित्तम् ॥*॥

अथ सुरापानप्रायश्चित्तम्। तत्र मनुः।

“सुरां पीत्वा द्विजो मोहादग्निवर्णां सुरां पिबेत्।
तया सकाये निर्द्दग्धे मुच्यते किल्बिषात्ततः ॥
गोमूत्रमग्निवर्णं वा पिबेदुदकमेव वा।
पयो घृतं वामरणात् गोसकृद्रसमेव वा ॥”

अग्निवर्णां अग्निसमस्पर्शाम्। पयो घृतं गोरेव आदावन्ते च गोः कीर्त्तनात्। मोहशब्दोऽत्र बुद्धिपरः। देवलः। सुरापाने ब्राह्मणो रूप्यताम्रसीसकानामन्यतममग्निकल्पं पीत्वा शरीरत्यागात् पूयते। रूप्यादयोऽत्र द्रवीभूताः पीत्वेति निर्द्देशात्। स्वयमशक्तावन्यैरपि मुखे सेचनीया। यथा गौतमः। सुरापस्य ब्राह्मणस्य उष्णामासिञ्चेयुः सुरामास्ये मृतः शुध्येत। अतएव न सेचकानां वधो विहितत्वात् स्वयं पान इव। एतच्च मरणप्रायश्चित्तं कामकृते। यथा, वृहस्पतिः।

“सुरापाने कामकृते ज्वलन्तीं तां विनिःक्षिपेत्।
मुखे स हि विनिर्द्दग्धो मृतः शुद्धिमवाप्नुयात् ॥”

कथञ्चिदिति सकृदित्यर्थः। अङ्गिराः।

सुरापानं सकृत् कृत्वा योऽग्निवर्णां सुरां पिबेत्।
स पावयेदथात्मानमिह लोके परत्र च ॥”

भविष्ये।

“मतिपूर्व्वं सुरापाने प्राणान्तिकमुदाहृतम्।
पैष्टीपाने तु ऋषिभिर्नेतरासां कथञ्चन ॥
शक्तेनापि महाबाहो! प्रायश्चित्तमुदाहृतम्।
सुरायाः कामतः पाने मुख्यायाः प्राणनाशनम् ॥”

पुनःपुनःपैष्टीविषयत्वाभिधानम्। त्रिविधा सुरा मुख्या इति भ्रमनिरासार्थम्। कथञ्चन सकृदित्यर्थः। *। इतरासां असुराणां गौड़ीमाध्वीप्रभृतीनां ज्ञानतः सकृत्पाने मरणान्तिकं न भवति गौड़ीमाध्व्योस्तु ज्ञानतोऽभ्यस्तपाने गौड़ीमाध्वीव्यतिरिक्तायास्त्वसुराया अत्यन्ताभ्यस्तपाने मरणमुक्तं भविष्ये।

“गौड़ीमाध्व्योस्तथाभ्यासे प्राणान्तिकमुदा-
हृतम्।
अभ्यासे त्वसुरायास्तु तामेवाग्निनिभां पिबेत् ॥”

तथेति ज्ञानत इत्यर्थः। अतएव।

“असकृत् ज्ञानतः पीत्वा वारुणीं पतति द्विजः।
मरणं तस्य निर्द्दिष्टं प्रायश्चित्तं विधीयते ॥”

इति यमवचनमपि एतद्विषयमेव अत्राभ्यासे मरणविधानात् द्वितीयवार एव मरणं कार्य्यम्। गौड़ीमाध्व्योः कामतः सकृत्पाने भविष्ये।

“असुरामद्यपाने तु कृते विप्रस्तु कामतः।
चान्द्रायणं समभ्यस्येत् शुद्धिकामः स्वशुद्धये ॥
यद्वास्मिन्नेव विषये मानवीयं प्रकल्पयेत्।
कणान् वा भक्षयेदब्दं पिण्याकं वा सकृन्निशि ॥
सुरापानापनुत्त्यर्थं बालवासा जटी ध्वजी।”

पिण्याकं खलिम् ॥*॥ उत्तप्तसुरापानं आयसेन पात्रेण इत्याह यमः।

“आयसे भाजने तप्तां ब्राह्मणीं वारुणीं पिबेत् ॥”

गोवालचीरवाससा तत् कर्त्तव्यं आह उशनाः। गोवालचीरवासाः सुरापः सुरामग्निवर्णां पीत्वा पूतो भवति ॥*॥ अज्ञानतः सकृत्पैष्टीपाने ब्राह्मणस्य द्वादशवार्षिकम्। यथा ब्रह्महत्याव्रतानुवृत्तौ यमः।

“चरेतामेतदेवोभौ सुरापगुरुतल्पगौ।
सगोत्रादूषकश्चैव सुवर्णस्तेयकृन्नरः ॥”*॥

भविष्ये।

“अकामतः सुरां पीत्वा पैष्टीं मत्कुलनन्दन!।
कृच्छ्रातिकृच्छ्रौ कृत्वा वै पुनःसंस्कारतः शुचिः ॥
कणान् वा भक्षयेदब्दं पिण्याकं वा सकृन्निशि।
सुरापानापनुत्त्यर्थं बालवासा जटी ध्वजी ॥”

सुरापानमात्रापनेयरोगस्य रोगिणोऽज्ञानतः पानविषयमिदं इत्युक्तं भविष्ये। यथा,—

“तथास्मिन्नेव विषये वाशिष्ठं परिकीर्त्तितम्।
यदि रोगैर्भवेद्दुःस्थो नेतरस्य कदाचन ॥
कृच्छ्रश्चात्र सुरश्रेष्ठ! तप्तकृच्छ्र उदाहृतः।”

कृच्छ्रातिकृच्छ्रावित्यत्र कृच्छ्रपदं न प्राजापत्यपरं किन्तु तप्तकृच्छ्रपरम्। *। अज्ञानतो गौड़ीमाध्व्योः सकृत्पाने उक्तं भविष्यपुराणे।

“सकृत् पीत्वा तथा गौड़ीमज्ञानात् सुरसत्तम!।
कृच्छ्रातिकृच्छ्रौ विहितौ घृतप्राशनमेव च ॥”

अज्ञानाभ्यासे तत्रैवोक्तम्।

“गौड़ीमज्ञानतः पीत्वा ब्राह्मणो ब्राह्मणप्रिय!।
तप्तकृच्छ्रन्तु वै कृत्वा पुनःसंस्कारतः शुचिः ॥
माध्वीं पीत्वा महाबाहो! अज्ञानाद् द्विज-
सत्तमः।
शुद्ध्येत तप्तकृच्छ्रेण विकर्म्माभ्यासनात्तथा ॥
रेतोमूत्रपुरीषाणां गौड़ीमाध्व्योश्च प्राशने।
क्रव्यादपशुविष्ठानां संस्काराच्छुद्धिरिष्यते ॥”

प्राणान्तिके च पादहानेरसम्भवात् क्षत्त्रियवैश्ययोरपि यथोक्तं मरणान्तिकं प्रायश्चित्तमेव। द्वादशवार्षिकादौ पादपादहानिरभक्ष्यभक्षणे क्षत्त्रियादीनां ह्रासदर्शनात्।

“विप्रे तु सकलं देयं पादोनं क्षत्त्रिये मतम्।
वैश्येऽर्द्धं पादशेषन्तु शूद्रजातिषु शस्यते ॥”

पानसादिमद्यपाने तु कामनाकृतानेकसमयाभ्यस्ते प्राणान्तिकं युक्तं ब्राह्मणस्य कामनया सकृत्कृते तु पराशरः।

“अगम्यागमने चैव मद्यगोमांसभक्षणे।
शुद्ध्यै चान्द्रायणं कुर्य्यात् नदीं गत्वा समुद्रगाम् ॥
चान्द्रायणे ततश्चीर्णे कुर्य्याद्ब्राह्मणभोजनम्।
अनडुत्सहितां गाञ्च दद्याद्विप्राय दक्षिणाम् ॥”

अकामतः सकृत्पाने विष्णुः।

“पीत्वा प्रमादतो मद्यमतिकृच्छ्रं चरेद्द्विजः।
कारयेत् पुनःसंस्कारं भक्त्या विप्रांश्च भोजयेत् ॥”

कामतोऽकामतश्चाभ्यासे व्रतावृत्तिमाह यमः।

“गोघ्नवद्विहितः कल्पश्चान्द्रायणमथापि वा।
अभ्यासे तु तयोर्भूयस्ततः शुद्धिमवाप्नुयात् ॥”

अपर्य्युषितपानसाद्येकादशविधमद्यपाने त्रिरात्रम्। पानसं द्राक्षमाधूकमित्याद्यभिधाय पुलस्त्यः।

“द्राक्षेक्षुटङ्कखर्ज्जूरपनसादेश्च यो रसः।
सद्योजातन्तु तं पीत्वा त्र्यहात् शुद्ध्येत् द्विजो-
त्तमः ॥”